

Trestný čin nekalé soutěže

Poškozením dobré pověsti se rozumí jakékoli nekalosoutěžní jednání pachatele, v jehož důsledku se u veřejnosti sníží důvěra v hospodářské aktivity konkrétního poškozeného soutěžitele. Musí však skutečně nastat poškození dobré pověsti soutěžitele, nestačí pouhé ohrožení, pokud nevyvolá u poškozeného soutěžitele škodlivý následek na jeho dobré pověsti.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 916/2007, ze dne 12.9.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný L. B., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 16 T 14/2006, tak, že se podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušují usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, v jeho odsuzující části. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, a zrušenou část rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se přikazuje Krajskému soudu v Českých Budějovicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Obviněný L. B. byl rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, uznán vinným trestným činem nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., kterého se dopustil tím, že v období nejméně od měsíce října 2003 do dne 5. 12. 2003 jako zaměstnanec obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., ve funkci jejího obchodního zástupce jednal v rozporu s povinnostmi vyplývajícími z pracovní smlouvy ze dne 1. 7. 2002 vyjmenovanými ve výroku o vině v citovaném rozsudku, neboť vyvíjel obchodní činnost pro jiného soutěžitele v konkurenčním vztahu k této obchodní společnosti, a to pro fyzickou osobu podnikající pod obchodním jménem V. B. E.-C., S., přičemž uvedená obchodní činnost spočívala ve sjednání a zprostředkování obchodů se stávajícími zákazníky obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o. Obviněný se přitom pracovní smlouvou zavázal též k loajalitě ke svému zaměstnavateli, za což mu byl poskytnut příplatek ke mzdě. Takto zprostředkované obchody následně uskutečnila obchodní společnost E.-C., S., s r. o., a to v celkem 7 případech podrobně specifikovaných ve výroku o vině v citovaném rozsudku. Dále obviněný v rozporu s povinností mlčenlivosti vyplývající z pracovní smlouvy neoprávněně zpřístupnil představiteli konkurenčního soutěžitele V. B. interní údaje obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., které převzal od svého zaměstnavatele na nosiči CD-ROM, přičemž tyto údaje měly ve smyslu § 17 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, povahu obchodního tajemství. V důsledku popsání jednání obviněného v hospodářské soutěži, které je zakázáno ustanovením § 44 odst. 1 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, neboť je v rozporu s dobrými mravy soutěže a je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům, obviněný omezil prodejní činnost obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., v rámci regionu j. Č. V případech prodeje strojního zařízení obchodní společnosti P. T., s r. o., a podnikateli M. D. pak měl obviněný poškodit pověst obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., neboť uvedení podnikatelé urgovali plnění závazku z uzavřené kupní smlouvy u posledně jmenované společnosti z

důvodu jejího prodlení.

Za to byl obviněnému L. B. uložen podle § 149 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roky. Současně byl obviněnému podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce obchodního zástupce na dobu 2 roky. Poškozenou obchodní společnost soud prvního stupně odkázal podle § 229 odst. 1 tr. řádu s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Naproti tomu byl obviněný L. B. zproštěn podle § 226 písm. b), c) tr. řádu obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích ze dne 2. 6. 2006, sp. zn. KZV 20/2005, neboť jednak nebylo prokázáno, že skutky uvedené pod body 1. a 2. této obžaloby spáchal obviněný, jednak proto, že skutky popsány pod body 3. a 4. citované obžaloby nejsou trestným činem.

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, napadl obviněný L. B. odvoláním, které Vrchní soud v Praze zamítl usnesením ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné.

Obviněný L. B. podal dne 5. 6. 2007 prostřednictvím svého obhájce proti citovanému usnesení Vrchního soudu v Praze dovolání, které opřel o dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) a g) tr. řádu. Pokud jde o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, podle názoru obviněného je napadené rozhodnutí založeno na nesprávném posouzení objektivní a subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., byť obviněný nezpochybňuje naplnění generální klauzule nekalé soutěže obsažené v § 44 odst. 1 obchodního zákoníku. Obviněný však popírá, že by naplnil znak objektivní stránky uvedeného trestného činu spočívající v ohrožení chodu nebo rozvoje podniku, tj. obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., neboť objem obchodů, které inicioval svým protiprávním jednáním, byl zanedbatelný ve vztahu k celkovému obrátu jmenované obchodní společnosti. Proto i důsledek takového jednání je podle přesvědčení obviněného jen nepatrný. Obviněný zpochybňuje i naplnění dalšího znaku objektivní stránky trestného činu nekalé soutěže, který se týká poškození dobré pověsti jiného soutěžitele, protože zde nepostačuje pouhé ohrožení, ale vyžaduje se poruchový následek. Podle obviněného však odběratelům uvedeným pod body 1. a 4. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně byla věc vysvětlena, přičemž svědek S. T. ani nepřičítal prodlení s dodávkami objednaného zboží na vrub obchodní společnosti R. T. T. I.-C., spol. s r. o., ale obchodní společnosti E. C., S., s. r. o. Proto je obviněný přesvědčen, že z provedeného dokazování nelze dovodit poškození dobré pověsti první jmenované obchodní společnosti. Obviněný rovněž nesouhlasí s posouzením subjektivní stránky trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. Jak dále v této souvislosti obviněný uvádí, z odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů není patrné, z čeho dovodily subjektivní vztah obviněného ke způsobenému následku.

S poukazem na další dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu pak obviněný L. B. namítá, že jeho trestní věc neměl projednávat u soudu prvního stupně senát, ale samosoudce. Uvedené tvrzení obviněný dovozuje s poukazem na ustanovení § 314a odst. 1 tr. řádu ve spojení s ustanovením § 31 odst. 1 zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů. Obviněný si je ovšem vědom skutečnosti, že tato námitka nemůže naplnit citovaný dovolací důvod, proto žádá, aby se k ní Nejvyšší soud alespoň akademicky vyjádřil a potvrdil správnost výkladu obviněného.

Závěrem svého dovolání obviněný L. B. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze a aby podle § 265l odst. 1 tr. řádu vrátil věc tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší státní zástupkyně se vyjádřila k dovolání obviněného L. B. prostřednictvím státní zástupkyně činné u Nejvyššího státního zastupitelství. Podle jejího názoru lze dovolání obviněného označit za důvodné. Státní zástupkyně je především přesvědčena, že trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. se nemůže dopustit zaměstnanec na úkor svého zaměstnavatele takovým jednáním, které je v rozporu s konkurenční doložkou a jímž porušil obchodní tajemství. Jak dále v této souvislosti státní zástupkyně uvádí, obviněný jako zaměstnanec nemohl být v konkurenčním vztahu ke svému zaměstnavateli. Podle jejího názoru obviněný pouze umožnil jinému soutěžiteli těžit z obchodního tajemství, které obviněný nabyl u svého zaměstnavatele, a zaujmout výhodnější místo na trhu v souvislosti s nabídkou v zásadě totožného sortimentu. Státní zástupkyně je tudíž přesvědčena, že obviněný nemohl svým jednáním naplnit žádný ze zákonných znaků skutkové podstaty citovaného trestného činu. Podle státní zástupkyně by však jednání obviněného mohlo být případně posouzeno jako účastenství na trestném činu nekalé soutěže podle § 10 odst. 1 a § 149 tr. zák. (při respektování omezení vyplývajícího ze zásady akcesority účastenství), anebo jako trestný čin poškození a zneužití záznamu na nosiči informací podle § 257a tr. zák. Pokud jde o námitky obviněného uplatněné v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, státní zástupkyně je označila za nezpůsobilé k naplnění citovaného dovolací důvodu.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství proto navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, jakož i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, a aby tomuto soudu přikázal věc k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že obviněný L. B. podal dovolání jako oprávněná osoba [§ 265d odst. 1 písm. b) tr. řádu], učinil tak prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu), včas a na správném místě (§ 265e tr. řádu), dovolání směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je dovolání obecně přípustné [§ 265a odst. 2 písm. h) tr. řádu], a podané dovolání obsahuje stanovené náležitosti (§ 265f odst. 1 tr. řádu).

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 3 a 4 tr. řádu následně přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného usnesení Vrchního soudu v Praze, jakož i řízení předcházející tomuto rozhodnutí, a to v rozsahu odpovídajícím uplatněným námitkám, které lze zahrnout pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Po přezkoumání dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného L. B. je částečně důvodné.

Pokud jde o dovolací důvody, obviněný L. B. opírá jejich existenci o ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, tedy že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a dále o ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, tedy že ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně.

K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu Nejvyšší soud připomíná, že může být naplněn jen tehdy, pokud skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. O nesprávné právní posouzení skutku může jít i tehdy, jestliže rozhodná skutková zjištění neposkytují dostatečný podklad k závěru o tom, zda je stíhaný skutek vůbec trestným činem, popřípadě o jaký trestný čin se jedná. Podobně to platí o jiném nesprávném hmotně právním posouzení, které lze dovést pouze za situace, pokud byla určitá skutková okolnost posouzena podle jiného ustanovení hmotného práva, než jaké na ni dopadalo.

Uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu tudíž může být naplněn jen právní (nikoli skutkovou) vadou, a to takovou, která má hmotně právní (nikoli procesní) charakter. Pokud ovšem obviněný L. B. v první části svého dovolání vytykal soudům nižších stupňů nedostatečný

rozsah provedeného dokazování, jde o procesní námitku, která nemůže založit existenci hmotně právního dovolacího důvodu podle citovaného ustanovení. Proto dovolací námitky obviněného, v nichž argumentuje tím, že některé skutkové okolnosti nemají oporu v provedených důkazech, jsou mimo rámec zmíněného hmotněprávního dovolacího důvodu a Nejvyšší soud k nim nemohl nijak přihlížet. Obdobný závěr platí, jestliže obviněný vytkal nesprávné posouzení subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. a v této souvislosti polemizoval s odůvodněním rozhodnutí soudů nižších stupňů; navíc námitky zaměřené toliko proti důvodům rozhodnutí nejsou přípustné (§ 265a odst. 4 tr. řádu).

Naopak, za opodstatněné a odpovídající dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu považuje Nejvyšší soud argumenty obviněného L. B., jimiž namítá nesprávné posouzení jeho jednání z hlediska objektivní stránky trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., pro který byl stíhán a odsouzen. K tomu s poukazem na aktuální judikaturu (srov. rozhodnutí pod č. 9/2007-I. Sb. rozh. tr.) Nejvyšší soud v obecné rovině připomíná, že skutková podstata trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. má tzv. blanketní dispozici, která odkazuje mimo jiné na předpisy upravující soutěž v hospodářském styku. Těmito předpisy jsou ustanovení § 44 až § 52 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce „obch. zák.“), která obsahují jednak obecnou skutkovou podstatu nekalé soutěže v podobě tzv. generální klauzule v ustanovení § 44 odst. 1 obch. zák. a jednak speciální skutkové podstaty v ustanoveních § 44 odst. 2 a § 45 až § 52 obch. zák. K trestní odpovědnosti za uvedený trestný čin se navíc vyžaduje, aby pachatel svým nekalosoutěžním jednáním buď poškodil dobrou pověst soutěžitele, anebo ohrozil chod nebo rozvoj jeho podniku.

Dojde-li k jednání, jež sice nenaplnuje znaky některé ze zvlášť upravených skutkových podstat nekalé soutěže ve smyslu § 45 až § 52 obch. zák., půjde přesto o nekalou soutěž, jestliže toto jednání ponese znaky obecné skutkové podstaty nekalé soutěže vymezené v jeho tzv. generální klauzuli podle § 44 odst. 1 obch. zák.

Pro kvalifikaci určitého jednání jako nekalosoutěžního pouze podle tzv. generální klauzule je nutné vykládat pojem soutěžního vztahu široce, bez nutnosti konkurenčního vztahu v tomtéž nebo obdobném předmětu podnikání mezi subjektem jednajícím ve smyslu § 44 odst. 1 obch. zák. a subjektem dotčeným nekalou soutěží, resp. poškozeným. To vyplývá z poměrně širokého vymezení účastníků hospodářské soutěže, tj. soutěžitelů, jimiž jsou podle § 41 obch. zák. fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé. Proto ani v posuzovaném případě nebyl nezbytný užší konkurenční vztah mezi obviněným L. B. a jeho tehdejší zaměstnavatelem – obchodní společností R. T. T. I. C., spol. s r. o., jak v této souvislosti naznačuje státní zástupkyně ve svém vyjádření k dovolání obviněného. Obviněný se tedy mohl dopustit trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., přestože nebyl v přímém konkurenčním vztahu ke svému zaměstnavateli.

Kdyby ovšem činnost určitého soutěžitele měla být některým ze zvláštních případů nekalé soutěže podle § 45 až § 52 obch. zák., podmínka nekalé soutěže spočívající v tom, že jde o jednání v hospodářské soutěži, může vyžadovat – podle typu nekalosoutěžního jednání – užší konkurenční vztah mezi soutěžiteli (např. v případě zlehčování podle § 50 obch. zák. nebo srovnávací reklamy podle § 50a obch. zák.). To pak neplatí pro nekalou soutěž v podobě porušení obchodního tajemství ve smyslu § 51 obch. zák., jehož se měl částečně dopustit i obviněný L. B., protože podle zákonné dikce této skutkové podstaty zde nemusí jít jen o jednání soutěžitele, ale též o jednání osob, které jsou v určitém vztahu (současném nebo i minulém) k soutěžiteli, přičemž se velmi často bude jednat o současné nebo minulé zaměstnance dotčeného soutěžitele (srov. Pelikánová, I. Komentář k obchodnímu zákoníku. 1. díl. 4. vydání. Praha: ASPI Publishing, 2004, s. 540).

V posuzované věci, jak je patrné z rozhodných skutkových zjištění učiněných soudy nižších stupňů,

naplnilo jednání obviněného L. B. jednak tzv. generální klauzuli nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák., jednak i zvláštní skutkovou podstatu nekalé soutěže v podobě porušení obchodního tajemství podle § 51 obch. zák., což ostatně ani sám obviněný nepopírá. K tomu Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ke spáchání trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. nepostačuje samotné nekalosoutěžní jednání, ať již ve smyslu tzv. generální skutkové podstaty nekalé soutěže podle § 44 odst. 1 obch. zák. nebo ve smyslu některé ze speciálních skutkových podstat podle § 44 odst. 2 a § 45 až § 52 obch. zák., ale navíc pachatel uvedeného trestného činu musí svým nekalosoutěžním jednáním způsobit alternativně následek buď v podobě poškození dobré pověsti soutěžitele, anebo v podobě ohrožení chodu nebo rozvoje podniku soutěžitele (případně má jednání pachatele oba tyto důsledky zároveň). Nedošlo-li k takovému následku, lze nekalosoutěžní jednání posoudit nanejvýš jen jako pokus trestného činu nekalé soutěže podle § 8 odst. 1 a § 149 tr. zák., jestliže jednání pachatele bezprostředně směřovalo k uvedenému poruchovému nebo ohrožovacímu následku, anebo jen jako mimotrestní delikt podle obchodního práva (viz též § 53 a § 54 obch. zák.).

Pokud jde o znak objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. spočívající v poškození dobré pověsti soutěžitele nebo v ohrožení chodu nebo rozvoje jeho podniku, jehož naplnění zpochybnil obviněný L. B. ve svém dovolání, považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit následující skutečnosti. Dobrá pověst (tzv. goodwill) je nehmotný statek soutěžitele, jehož hodnotu zpravidla nelze vyčíslit jen penězi, ale na jeho existenci do značné míry závisí úspěch soutěžitele v hospodářské soutěži. Jde o pověst soutěžitele, kterou má v hospodářském styku. Dobrou pověst je možné chápat jako takové projevy určitého subjektu, které vyvolávají příznivý obraz vnímání jeho existence v očích veřejnosti. Její poškození znamená jakékoli zhoršení této pověsti v obchodních, resp. podnikatelských kruzích, a to jak ve vztahu k jiným soutěžitelům, tak i ve vztahu k ostatním subjektům, s nimiž v rámci hospodářské soutěže poškozený soutěžitel přichází do styku (např. vůči spotřebitelům, kteří si kupují jeho výrobky); nejde však primárně o materiální újmu, proto se zde nevyžaduje způsobení škody. Poškozením dobré pověsti se tedy rozumí jakékoli nekalosoutěžní jednání pachatele, v jehož důsledku se u veřejnosti sníží důvěra v hospodářské aktivity konkrétního poškozeného soutěžitele. Přitom je podstatné, že musí skutečně nastat poškození jeho dobré pověsti, nestačí zde pouhé ohrožení, pokud nevyvolá u poškozeného soutěžitele škodlivý následek na jeho dobré pověsti. V trestní věci obviněného L. B. dospěly soudy nižších stupňů k závěru, podle něhož obviněný svým jednáním poškodil dobrou pověst obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., neboť v případech prodeje strojního zařízení dvěma odběratelům (kupujícím), a to jednak obchodní společnosti P. T., s. r. o., a jednak podnikateli M. D. (viz části skutku popsané pod body 1. a 4. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně), došlo ve vztahu k nim k prodlení s plněním závazku z uzavřené kupní smlouvy a k urgencím tohoto plnění vůči obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o.

S uvedeným právním závěrem se však Nejvyšší soud neztotožňuje, neboť rozhodná skutková zjištění, která byla podkladem pro právní posouzení skutku jako trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., jehož správnost Nejvyšší soud přezkoumával, nesvědčí o naplnění zákonného znaku spočívajícího v porušení dobré pověsti soutěžitele, který je znakem objektivní stránky skutkové podstaty citovaného trestného činu. Jak totiž mimo jiné vyplývá ze skutkových okolností i z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (viz jeho str. 25), možný zásah posuzovaného jednání obviněného L. B. do dobré pověsti obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., byl v obou případech jen krátkodobý, protože trval pouze do okamžiku, než obviněný vysvětlil podstatné okolnosti uskutečněných obchodů. Podle názoru Nejvyššího soudu je tudíž zřejmé, že zmínění odběratelé (kupující), tj. obchodní společnost P. T., s. r. o., a podnikatel M. D., sice mohli mít určité pochybnosti o tom, zda nedošlo k negativní změně v přístupu obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., k plnění jejich povinností z existujícího závazkového právního vztahu, nicméně tyto pochybnosti v poměrně krátké době rozptýlil samotný obviněný. Navíc k případnému narušení dobré pověsti posledně jmenované obchodní společnosti mohlo dojít nanejvýš jen ve vztahu k uvedeným

dvěma odběratelům (kupujícím), ale rozhodně nikoli vůči širšímu okruhu smluvních partnerů této obchodní společnosti či ve vztahu k jiným osobám (soutěžitelům, spotřebitelům apod.), natož vůči širší veřejnosti. Přitom z rozhodnutí soudů nižších stupňů není rovněž patrné, že by snad obchodní společnost R. T. T. I. C., spol. s r. o., jejíž dobrá pověst měla být poškozena, musela vynaložit nějaké zvýšené úsilí na obnovení své dobré pověsti, že vůbec v tomto směru činila jakékoli kroky a v čem případně spočívaly apod. Obviněný tudíž jednáním konkretizovaným pod body 1. a 4. výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně nemohl naplnit uvedený zákonný znak, a jeho dovolací námitka je proto zcela důvodná.

Podobné pochybnosti vyvolává i závěr soudů nižších stupňů o naplnění dalšího znaku objektivní stránky trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., který spočívá v ohrožení chodu nebo rozvoje podniku soutěžitele, jak obviněný L. B. rovněž důvodně namítá ve svém dovolání. K tomu Nejvyšší soud připomíná, že o ohrožení chodu nebo rozvoje podniku soutěžitele jde tehdy, jestliže mu v důsledku nekalosoutěžního jednání hrozí buď zastavení či podstatnější omezení dosavadního provozu, např. výroby, poskytování služeb apod., anebo se znemožňuje rozšíření tohoto provozu např. na nové trhy, o nové výrobky a služby apod. Jde tedy o hrozící následek, který by znamenal negativní dopad na celkové stávající či budoucí fungování podniku poškozeného soutěžitele, a to např. v podobě způsobení nikoli zanedbatelné škody nebo ztráty nikoli zanedbatelného počtu zákazníků či odběratelů apod. (srov. Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 951). Zde ovšem na rozdíl od poškození dobré pověsti postačí hrozba vzniku uvedených škodlivých následků, k nimž nemusí ve skutečnosti dojít. Jednání pachatele však musí být objektivně způsobilé k tomu, aby v příčinné souvislosti s ním došlo ke zmíněnému ohrožení.

Jak je přitom zřejmé z rozhodných skutkových zjištění v trestní věci obviněného L. B., jeho jednáním mělo dojít k ohrožení chodu nebo rozvoje obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., protože obviněný omezil její prodejní činnost v rámci regionu j. Č., když v sedmi specifikovaných případech v průběhu dvou měsíců zprostředkoval odběratelům dodávky strojního zařízení od konkurenční obchodní společnosti E.-C., S., s. r. o., a to na úkor obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., jejímž zaměstnancem byl obviněný.

Zmíněné konstatování v popisu skutku ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně, podle něhož obviněný L. B. „omezil prodejní činnost obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., v rámci regionu j. Č.“, ovšem Nejvyšší soud nepovažuje za postačující k naplnění zákonného znaku trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. spočívajícího v „ohrožení chodu nebo rozvoje podniku soutěžitele“, jak bylo charakterizováno výše. Nevyplývá z něj totiž, jaký dopad na celkový chod a rozvoj podnikatelské činnosti posledně jmenované obchodní společnosti mělo právě omezení o předmětných 7 obchodních případů, které obviněný zprostředkoval pro konkurenční obchodní společnost E.-C., S., s. r. o., a zda by vůbec tyto obchody s odběrateli uzavřela obchodní společnost R. T. T. I. C., spol. s r. o., nebýt jednání obviněného. Navíc určité omezení obchodní činnosti v některém regionu sice může mít následek v podobě ohrožení chodu nebo rozvoje podniku soutěžitele, ale vždy záleží na celkovém obratu takového podniku a na hodnotě konkrétních neuskutečněných obchodů, na dalších podnikatelských aktivitách dotčeného soutěžitele, na momentálních obchodních podmínkách na trhu apod. Omezení obchodní činnosti tedy jednak samo o sobě nemusí mít zásadní negativní vliv na chod nebo rozvoj podniku určitého soutěžitele a jednak nemusí být výlučným důsledkem nekalosoutěžního jednání. Soud prvního stupně sice v odůvodnění svého rozsudku (viz zejména jeho str. 24) rozvinul uvedené konstatování o ohrožení chodu nebo rozvoje obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., úvahami o snížení jejího obratu a zisku v posuzovaném období, ale sám zpochybnil závěr, že to bylo výhradně posuzované nekalosoutěžní jednání obviněného, které snížilo míru zisku jmenované obchodní společnosti. Navíc zde soud prvního stupně argumentuje ekonomickými údaji poskytnutými pouze představiteli samotné

obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o., jež nebyly nijak objektivizované. Proto Nejvyšší soud nepovažuje - i s ohledem na dobu páčání posuzovaného skutku a na celkový počet obchodů zprostředkovaných pro konkurenčního soutěžitele - za dostatečně podložený závěr soudů nižších stupňů o ohrožení chodu nebo rozvoje podniku dotčeného soutěžitele, tj. jmenované obchodní společnosti, jejímž zaměstnancem byl obviněný.

Jestliže dosavadní skutková zjištění soudů nižších stupňů neodůvodňují naplnění všech formálních znaků trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., jehož spácháním byl obviněný L. B. uznán vinným, jsou předčasné i úvahy o tom, zda posuzovaný skutek dosahuje vyššího než nepatrného stupně nebezpečnosti činu pro společnost, který je materiální podmínkou jeho trestnosti (§ 3 odst. 2 tr. zák.).

Obviněný L. B. dále uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, byť - jak sám obviněný uvádí - jeho námitky nejsou způsobilé naplnit tento dovolací důvod. Nejvyšší soud k tomu zdůrazňuje, že dovolacím důvodem podle citovaného ustanovení není jakékoli nesprávné obsazení soudu, tj. podle jeho výslovné dikce ani okolnost, jestliže místo samosoudce rozhodoval senát. I kdyby tedy bylo pravdivé tvrzení obviněného, jímž se domáhal, aby jeho trestní věc rozhodoval v prvním stupni samosoudce krajského soudu, a nikoli senát, nemůže zde Nejvyšší soud v řízení o dovolání zaujímat žádný právní názor ani se k uvedené situaci vyjadřovat, byť jen tzv. akademicky. Dovolací soud je totiž vázán zákonným vymezením dovolacích důvodů podle § 265b tr. řádu a je oprávněn věcně posuzovat správnost a důvodnost jen takových dovolacích námitek, které obsahově odpovídají těmto dovolacím důvodům, proto zásadně nepřezkoumává námitky založené na jiných důvodech, které nejsou dovolacími důvody (např. ani těch, jimiž dovolatel vytýká nesprávné či neúplné zjištění skutkového stavu, nedostatečně provedené dokazování nebo vadné hodnocení provedených důkazů apod. - viz k tomu zhodnocení pod č. 36/2004, s. 298 Sb. rozh. tr.). Nejvyšší soud tedy považuje dovolání obviněného, pokud se opírá o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. a) tr. řádu, za dovolání podané z jiných důvodů, než jsou uvedeny v § 265b tr. řádu, a v tomto rozsahu nemohl k jeho námitkám nijak přihlížet ani se k nim věcně vyjadřovat.

Po zjištění, že dovolání obviněného L. B. je ve výše uvedených směrech částečně opodstatněné, a to pokud jde o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 4. 2007, sp. zn. 6 To 10/2007, a jemu předcházející rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 16 T 14/2006, v jeho odsuzující části. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu potom dovolací soud zrušil také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené usnesení odvolacího soudu a na zrušenou část rozsudku soudu prvního stupně, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu následně Nejvyšší soud přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud v Českých Budějovicích tedy opětovně projedná věc obviněného L. B. a odstraní vady vytknuté tímto rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom především náležitě posoudí a popřípadě vyjádří, zda skutečně došlo k ohrožení chodu (popřípadě rozvoje) podniku soutěžitele (tj. obchodní společnosti R. T. T. I. C., spol. s r. o.), a pokud ano, v čem spočívá tento ohrožovací následek jako znak objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák. a zda i přes případné formální naplnění všech znaků tohoto trestného činu obviněným byla v posuzované věci splněna materiální podmínka trestnosti (srov. § 3 odst. 4 tr. zák.). Za tím účelem by měl soud prvního stupně podle potřeby doplnit dokazování a na jeho podkladě upřesnit dosavadní skutková zjištění zejména ve vztahu k tomu znaku citované skutkové podstaty, jehož naplnění bylo v dovolacím řízení důvodně zpochybněno. Poté soud prvního stupně učiní a přesvědčivě odůvodní závěr, zda se obviněný dopustil posuzovaným skutkem trestného činu nekalé soutěže podle § 149 tr. zák., popřípadě žádného trestného činu.

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)